

Lipposen opin mukaan Suomen paikka on niissä pöydissä, joiden ääressä päätöksiä tehdään. Todellinen paikkamme on kuitenkin niiden pöytien alla. EU:ssa nimittäin toteutuu se hevos-varpus-teoria, jonka mukaan hevosille kauroja annettaessa tippuu jyviä myös varpusille. Kerron kokemuksestani yhden pöydän alta.

Marraskuussa oli järjestetty ministerineuvoston ja europarlamentin kesken sovittelukokous vuoden 2006 budjetin valmistelusta. Paikalla olivat jäsenmaiden valtiovarainministeriöiden edustajat monien maiden ministereiden johdolla, ja itse kuuluin parlamentin 25-jäseniseen valtuuskuntaan.

Näkemyksen yhteensovittaminen 112 miljardin euron budjetista keskittyi yhteen yksityiskohtaan: suistuiko neuvosto rahoittamaan tuoreella rahalla sellaisia menoja (Afganistan, Irak, tsunami), joista ei ollut tiedetty sopia silloin, kun vuonna 1999 päätettiin vuosien 2000-2006 budjettien menokatoista.

Neuvottelut tästä yksityiskohdasta kestivät 12 tuntia. Suuren osan ajasta istuimme ministerimme ja suomalaisten virkamiesten kanssa neuvoston kahvilassa odottelemassa, mitä neuvoston puheenjohtajamaa ja parlamentin kolme neuvottelijaa keskenään puuhastelivat.

Suomen kanta oli, että ei senttiäkään uutta rahaa yli 200 miljoonan. Parlamentin kanta oli, että 470 miljoonaa.

Kun tiesin, että sovintoa ei syntyisi 200 miljoonalla, saatoin vakuuttaa suomalaisille neuvottelijoille, että EU:n puheenjohtajamaan johdolla asiassa käveltäisiin Suomen ylitse. Suomalaiset uhosivat, että ei kävellä ja että Suomi vastustaa lisärahan lähettämistä EU:lle.

EU sai uutta rahaa 275 miljoonaa.

Että käveltiin Suomen ylitse, ei ole kenenkään suomalaisen syy. Se on tapa, jolla systeemi toimii.

Todelliset vaihtoehdot pienelle maalle ovat aina vain KYLLÄ tai EI.

Niinpä kun joulun alla päätettiin EU:n budjettien uusista rahoituskehyksistä vuosiksi 2007-2013, Suomelle oli tarjolla vain maksajan rooli. Edellisen kerran sitä oli tarjottu Suomelle kesäkuun huippukokouksessa Luxemburgin johdolla. Jo silloin Suomi hyväksyi osansa, vaikka kansalaismielipidettä sumuttaen se yritettiin kieltää.

Suomen sanottiin hylänneen silloisen esityksen (joka oli Suomelle parempi kuin hallituksen nyttemmin hyväksymä Ison-Britannian esitys), mutta se oli tapahtunut niin, että muut eivät panneet sitä merkille. Sen sijaan Ruotsi torjui esityksen silloin ihan oikeasti, eikä se tapahtunut turhaan: Ison-Britannian esitys oli

sille 200 miljoonaa euroa suosiollisempi kuin hylätty esitys. Suomi sen sijaan joutuu maksamaan omankin arvionsa mukaan enemmän (ja Ruotsin meitä koskevan arvion mukaan vielä paljon enemmän) kuin mitä meille tarjottiin kesäkuussa.

Puheenjohtajamaan pääministeri Tony Blair neuvotteli vain muiden isojen poikien kanssa. Hän onnistui säilyttämään maansa erityisjäsenmaksualennuksen ja kasvattamaan sitä muun muassa Suomen kustannuksella (tänä vuonna me jo maksamme Englannin puolesta 130 miljoonaa).

Kun Matti Vanhanen halusi vaatia Suomelle lisää maataloustukiaisia, hän pääsi keskustelemaan asiasta vain ulkoministeri Jack Strawn kanssa. Tämä sanoi, että maksakaa itse. Niinpä kepulaiset ja demarit alkanevat maksaa kansallisesta budjetista lisää niitä maatalouskuluja, jotka EU:n ylituotantomaille korvataan EU:n budjetista meidän - kasvavista - jäsenmaksuistamme. Irlantilaiset olivat maataloustukiensa korotuksista ihan innoissaan.

En ymmärrä EU-uskovaisten valmiutta hyväksyä kaikki se, mitä EU:sta meille tulee eli minkä EU - meitä puolella korvalla kuunnellen mutta meidän mielipiteistämme välittämättä - meille

antaa uusina lakeina tai maksuvelvoitteina. Suomi ei aja kansallista etua, mutta muut tekevät niin – ja se tapahtuu meidän kustannuksellamme.

Niinpä meidän vuosittainen nettojäsenmaksomme moninkertaistuu yli puoleen miljardiin euroon, ja kansalliset maataloustukirahat Suomen köyhiltä Suomen maanviljelijöille tulevat vielä sen päälle.

Suomi oli EU:n budjettikehysneuvotteluissa yksi suurimmista häviäjistä, mahdollisesti suurin. Se johtuu myös siitä, että meidän neuvottelijoillamme ei ollut tukenaan kansallista mielipidettä, jonka mukaan nyt riittää.

Media on Suomessa EU:n puolella eikä monista EU-maiden kriittisintä kansalaismielipidettä julkisuuteen ja EU:n suuntaan tavalla, joka auttaisi suomalaisia neuvottelijoita saamaan aikaan maallemme parempia ratkaisuja Brysselissä EU on Suomessa toimittajien salarakas, ja sen kanssa media pettää kansaa.

(Kansan Uutiset 30.12.2005)